

ÁGH ISTVÁN

*Néma zsoltár**Makovecz Imre emlékére*

*Valami ismeretlen izgalom
 árama zúg a kerteken, a fák
 feszültsége akkora, mintba most
 roppanna szét a mennybolt, valami
 különös földi jelenség, csoda
 készülődik a hátsó udvarok,
 a Duna és az atommághya közt,
 kikezdve a mindenkori szokást,
 nem idetévedt szarvas tölgyszaga
 ingerli föl az eltunyult kutyát,
 a sárga gyepet csipkedő kakast
 ennyire még az ölyv sem némitáná,
 miként ez a sosem látott magas
 valami, ahogy itt nyújtózkodik
 múltból emelt jövőbe, múltkori
 szerszámok, ökrös fogatok nyomán,
 egy partra vetett hatalmas viza
 alakjában, föld, kő, homok, fa, fém
 másvilágából való költemény
 átváltozása napban, hold alatt.*

*Mintha nem is a nap sütne,
 Isten fényessége süt le,
 tetőn át bentről sugároz
 kifelé világosságot,*

*úgy lebeg a fehér kőből
 való Krisztus, mintha füstön,
 és az angyalok sem szárnyon
 szállnak mélyük vonzásából,*

*abol már a levegő is
 aranyújtásba fonódik,
 ott nem evilági elvek
 alatt könnyülnek a terhek,*

*szentek, gyümölcszedők néznek
 annyira lentről az égbe,
 mint a toronyra az ácsok
 mielőtt elindulnának,*

*félárnyékba ömlő kristály,
 mint föl kavart pibe vibrál,
 földi menny illúziója
 káprázik a Megváltóra,*

*fény- és árnyjáték celebrál
 magában folyó szertartást,
 egyelőre hívek nélkül,
 szagos misék emlékéből,*

[*Ágh István verse*]

*a kőműves fellegjáró
álmából idegen ágyon,
és hogy a Mester guggolva
rajzolja szívét a porba,*

*s akik körülötte állnak,
összehajló tanítványok,
olyan templomot képeznek,
mit magukból építettek.*

*A püspök kezdi pünkösöd-piros palástban,
Szentlélek napján, folytatja a zápor
a hármás torony holdján és keresztjén,
míg a nap, mintha délibábja volna
a lenti napnak, szívárvány világol,
az első szertartással megvalósul
az Ige, fönti közreműködéssel,
az ég és föld dicső egyesülése,
valódi s tükörképünk végtelenné
tágult, egymásba zsúfolt közössége
szenteli föl a templomot, de mégis
az lesz igazi ünnepélye, majd ha
jön valaki, s a magány számolyára
térdepel gyónni, ott egy pillanatra
lesz ő az első itt keresztelt, első,
kinek árnyát a Mester befalazta,
mátka és halott egyazon személyben.*

*Szólt valaki? csak egy szálfa
hangol, mintha húrja volna,
kiért szólna arra várva,
kinek erre semmi dolga,*

*temetés volt? ilyen csöndes
az után a halottas báz,
aki jön, hogy is jöbetne,
ha már a kaput becsukták?*

*még ki az Úr lábnyomában
Istenbázát emelt, mára
az is eltűnt észrevétlen,
néma zsoldárt hagyva hátra,*

*szólt valaki? csak egy szálfa,
nyűtt gerenda, pusztá donga,
szelemen metaforája
pendült, jó lenne, ha volna,*

*teremtés utáni csöndben
a legelső naplemente
borzasztotta így az embert
árnyékostul éjbe vetve,*

*aki létünk igazolva
arra tudna megfelelni,
miért vagyunk úgy leosztva,
mintha nem okozná senki,*

[*Ágh István verse*]

*mennyi bűnt kell elkövetni,
bogy legalább belénk csapva
nyilatkozna, ugyan mennyi
áldozat vár áldozatra,*

*míg a füst az úrt belengi,
hány oltárt kell még emelni
a Teremtés mintájára,
néma zsoltárt hagyva hátra?*

Paksi templombelső

ÁGH ISTVÁN (1938) költő, író, műfordító. A *Hitel* képszerkesztője. Utóbbi kötete: *Árokból jön a törpe* (2010).